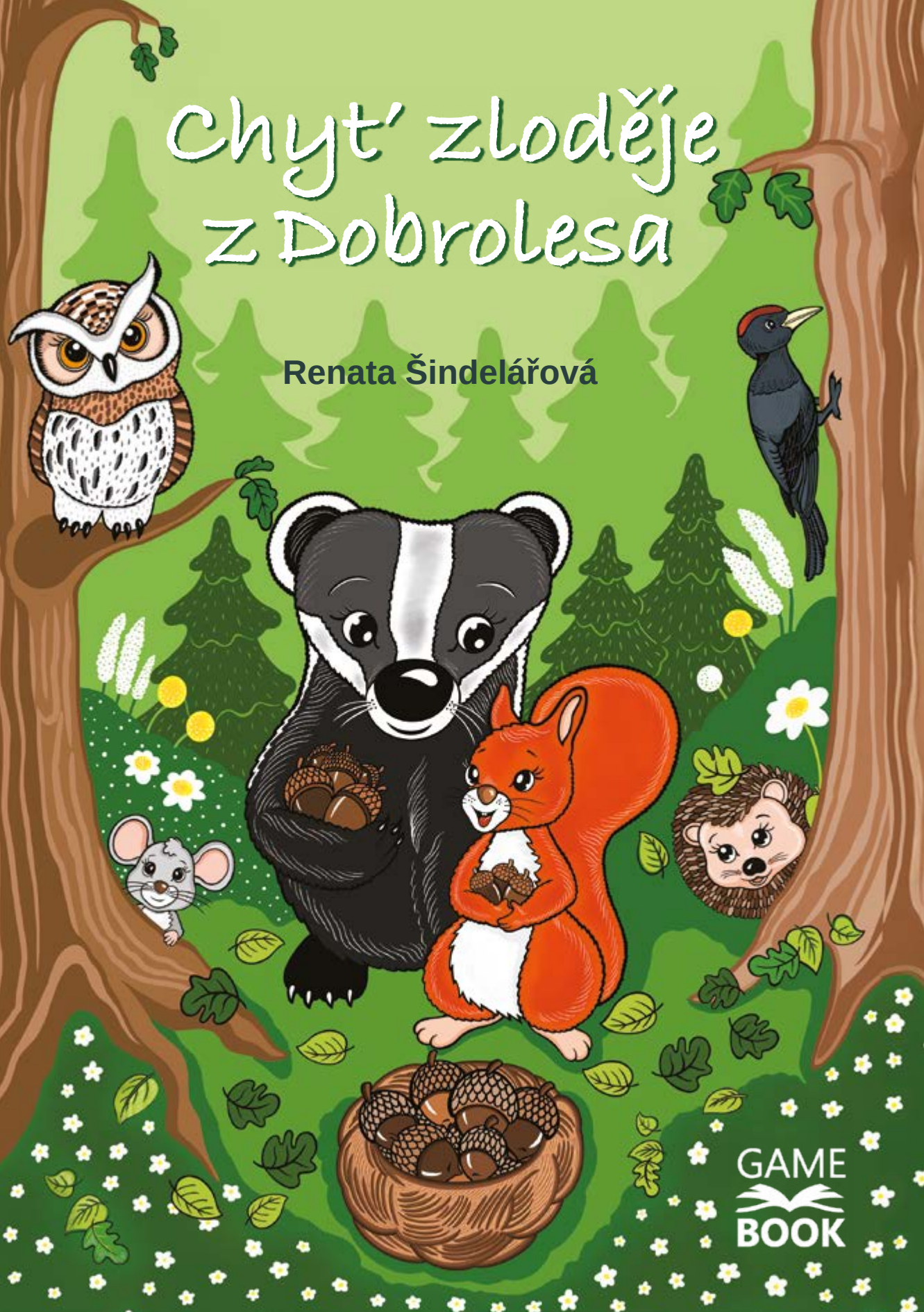

Chyt' zloděje z Dobrolesa

Renata Šindelářová

GAME
BOOK

Chyt' zloděje z Dobrolesa

Renata Šindelářová

GAME
BOOK

Renata Šindelářová – Literární strom
Klášterec nad Ohří, 2026

Kdo ukradl veverce žaludy?

Za mnoha městy, dálnicemi a jezerem širokým tak, že na jeho konec nikdo nedohlédne, leží zapomenutý les. Jmenuje se Dobroles.

Kdysi ho založil slavný čaroděj Dobromysl. Po celý život se o něj staral. Sázal nové stromy a krmil zvířata.

Dnes stojí v lese jeho socha. Celá je uplácaná z bláta a mechu a drží čarodějnickou hůl. Někdo jí přidělal pravé knoflíky.

Je krásné ráno, svítí slunce a ptáci zpívají.

V noře pod skálou bydlí jezevec. Právě tvrdě spí, ven vychází až v noci.

„Jezevče, vstávej!“ volá slabý hlásek před norou. Někdo do skály zatuká, ale hned zase uteče.

Jezevec se hned probere. Protáhne se a učeše vousy.

Copyright © Renata Šindelářová, 2026
Illustrations © Petra Šolcová, 2026
Nakladatelství Renata Šindelářová – Literární strom, 2026

Vydání druhé, Klášterec nad Ohří, 2026

ISBN 978-80-909605-6-5

„Kdo mě to budí uprostřed dne?“ ptá se mrzutě. Packou si zakrývá oči. Světlo nemá rád.

Je ale zvědavý, kdo za ním přišel. Baví ho řešit záhady. Když někdo z lesa něco ztratí, přijde sem. Jezevec mu pomůže to najít.

„To já! Já to jsem!“ pískne shora slabý hlásek.

Jezevec se po něm otočí, ale nevidí nic. Je ještě tá-á-ák rozespálý! Zívá. „Kdo já?“ mračí se.

Mezi větvemi se cosi mihne. Něco malého se tam hýbe. Lítá to sem a tam. Je to rychlé jako jiskra na prskavce.

„No přece já!“ chichotá se veverka. Hned se zase jezevci schová za kmen.

„Tys něco ztratila?“ zajímá detektiva.

„Hromádku žaludů!“ vypískne zrzka. „Celý měsíc jsem je sbírala! Celý měsíc!“

Jezevec narovná záda. „Tak ty jsi zapomněla, kam sis dala žaludy?“

„Nezapomněla! Kdepak, kdepak!“ brání se zrzka. Přeskočí vesele na další větev. „Já mám paměť dobrou! Někdo mi je vzal!“

Jezevec se usměje. „Tak to jsi tu správně. Vypátrám každého lumpa. Odkud se ti ztratily?“

Veverka prozradí, že z toho vysokého smrku nad potokem.

„Takže to musel být někdo, kdo buď umí létat, nebo dokáže vylézt hodně vysoko,“ dumá jezevec. „Pojď, ukaž mi to!“

Společně míří k potoku. Jezevec šlape po zemi, veverka skáče po stromech. Je rychlá. Několikrát se musí pro jezevce vrátit.

„Detektive!“ volá na něj shora. „Proč ti to tak dlouho trvá?“

„Jsem už starý a touhle dobou obvykle spím,“ bručí chlupáč.

„A kolik je ti let?“ zajímá zrzku.

„Čtrnáct. A tobě?“

„Už celý rok!“ odpoví zrzka, zatímco si hladí svůj krásný ocásek.

Dojdou ke smrku a veverka ukáže nahoru. „V devátém patře větví mám žaludovou spíž.“

„Máš jen jednu?“ zajímá jezevce.

„Kdepak, kdepak. Mám i modřínovou, borovicovou, smrkovou a oříškovou!“ chlubí se veverka. „Všechno pěkně uklizené.“

„Také mám rád pořádek,“ kývá souhlasně jezevec.

Zatímco dvakrát strom obejde a dobře ho očichá, veverka udělá pro radost několik vzdušných kotrmelců.

„Cítím tady spoustu pachů,“ říká jezevec. „Bydlí tu ještě někdo?“

„Ne, ne. Já nechci žádné sousedy, mám ráda klid.“

Jezevec zmlkne, dlouho přemýšlí.

Pak se zeptá: „A když sis žaludy nosila, viděl tě někdo?“

„Jistě, jistě. Spousta zvířat chodí k potoku pít.“

„A co bobři?“

„Ty zajímá jen dřevo a bylinky,“ váhá veverka. Pak se jí rozzáří očička. „Ale počkat, počkat...“ Zatočí se do kolečka. „Jednou se tu popraly straky. Nojo, straky, to bude ono!“

Jezevec významně zvedne obočí. „Hm, hm, tak straky, říkáš.“

Všichni z Dobrolesa ví, co se o strakách říká. Jsou to zlodějky.

1. Detektivní úkol

Pozor! Toto není obyčejná kniha. Příběh nepokračuje na další straně. Kam máš jít dál, zjistíš, když splníš úkol.

Nejdřív si všimni, že je v rohu každé stránky malý obrázek. To je symbol. Teď spočítej, na které straně jezevcovy nory rozkvetlo více květů:

Pokud je více květů na pravé straně obrázku, pokračuj na stránkách se symbolem ŽALUDU. Pokud roste více květů vlevo, hledej v rohu stránky symbol SOVY. Pokud je na obou stranách nory stejný počet květů, hledej symbol ŽÁBY.

Zkontroluj si svou odpověď v názvu kapitoly.

Slovo složené ze stračích pírek je KVĚTINA

„Zdravím, jezevče!“ volá datel.
„Jdeš za mnou? Už tě nebaví bydlet
v podzemí, vid’? Chceš také bydlení
s výhledem?“

„Kdepak, nechci bydlet na stromě,“
odpoví jezevec. „Přišli jsme se tě na
něco zeptat.“

„My?“ diví se datel a rozhlíží se.

Vtom mu cosi prosviští za zády, oběhne
kmen a pak teprve zastaví těsně vedle něj.
„Ještě já!“ hlásí se zrzka.

Celá větev se s nimi oběma rozhoupe. Datel se
musí nohama i zobákem přidržet, aby ze stromu
nespadl.

Jezevec krčí rameny: „Nezlobte se na ni. Je to ještě dítě.“

Datel si odkašle. „Ehm, ehm. Nemám moc času. Přepočítávám
právě larvy.“ Na důkaz několikrát zatuká do kmene.

Jezevec vysvětlí, že se veverce ztratily žaludy. „Neviděl jsi
někoho u smrku nad bobří hrází?“

„Potkal jsem tam zajíce. Hopsali kolem do školy.“

Jezevec zvedne obočí. „A nevíš, kde je teď najdeme?“

Datel do kmene odpočítá měsíce v roce. Přesně devětkrát
zaklepe do kůry. „Je září,“ poví. „Touhle dobou se učí běhat na
Dobromyslově louce.“ A letí pryč.

Veverka mrkne na jezevce. „Tak rychle!“ Vyskočí a udělá
několik vzdušných salt. S tím posledním vyskočí rovnou na
strom.

Najednou rup lup prásk, větev se jí pod nohama zlomí.
Veverka se skulí dolů jako balík. Zůstane ležet na zemi.

„Co je ti?“

Zrzka otevře jedno oko, pak druhé. „Jen jsem se lekla,“
přizná.

Jezevec si oddychne.

Veverka vyskočí zpátky na nohy a sykne bolestí. „A jéje,“
vyhrkne. Z nohy jí trčí tříska.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Chyt' zloděje z Dobrolesa.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.